

[Ministeren for Sundhedsvæsen.]

en Trediedel af dem ønske det, men han mente ogsaa, at i de kommende Aar, naar de havde faaet Tid til at tænke over det, saa vilde det store Flertal af internerede ønske denne Operation foretaget og føle det som en Lettelse.

Jeg mener altsaa, at Lovforslagets § 1 er vel motiveret og hænger særdeles nøje sammen med Interneringsloven. Hvis Paragraffen ikke vedtages, vil Interneringsloven ubetinget ikke komme til at gøre den Nytte, den bør gøre.

Jeg skal derefter komme med et Par Bemærkninger angaaende Lovforslagets § 2. Der er det mærkelige ved denne Paragraf, at uagtet Ordet „Sædelighedsforbrydelse“ slet ikke er nævnt i den, saa handler den i Virkeligheden i høj Grad om Sædelighedsforbrydelser og Sædelighedsforseelser.

Jeg nævnte før, at Samfundet er i høj Grad belempret ogsaa med aandssvage Sædelighedsforbrydere; paa Bregninganstalten findes der 27 Sædelighedsforbrydere, paa Livø er der interneret 30, hvoraf de 16 er Voldtægtsforbrydere, og paa Ebberødgaard er der interneret 29, hvoraf enkelte er Voldtægtsforbrydere. Det er indlysende, at disse aandssvage Sædelighedsforbrydere ofte er meget farlige Forbrydere, særlig gælder dette nogle af dem, der er interneret paa Livø, og nogle af dem, der findes paa Ebberødgaard.

Men disse aandssvage Sædelighedsforbrydere kan jo ikke falde ind under Lovforslagets § 1, saaledes som denne er affattet. Der staar i § 1, at Kastration kan ske efter egen Begæring og kun efter egen Begæring. Men „egen Begæring“ tør man jo slet ikke regne med, naar Talen er om aandssvage, det vilde i Virkeligheden være fuldstændig absurd, og baade § 1 og Kommissionens Motiver til § 1 udtaler udtrykkelig, at der skal foreligge egen Begæring.

Saa kommer Spørgsmaalet, om de aandssvage Sædelighedsforbrydere da kan opereres, i dette Tilfælde altsaa ved Kastration efter § 2, altsaa ikke frivillig, men efter vedkommende Anstalts Begæring. Se, dette Spørgsmaal bliver, saaledes som Lovforslaget er formuleret, i Virkeligheden et Fortolkningsspørgsmaal. Jeg har fortolket § 2 saaledes, at aandssvage Sædelighedsforbrydere vil kunne kastreres uden egen Begæring.

Denne Fortolknings Rigtighed støtter jeg paa to Punkter. Det ene findes i Kommissionens Motiver i Betænkningen Pag. 32, 3die Stykke, Linie 10—16. — ærede Medlemmer, der interesserer sig for det, kan

selv se det efter. Det andet Holdpunkt har jeg faaet ved Samtale med Kommissionens Formand, Landsdommer Haack, hvis personlige Mening er den, at den af mig nævnte Fortolkning er den rigtige. Jeg tilstaar, at jeg ogsaa har talt med et andet Medlem af Kommissionen, der havde forstaaet Sagen paa en anden Maade. Men bliver denne min Fortolkning anerkendt som den rigtige og eventuelt tydeliggjort i den Lov, der muligvis kommer ud af dette Lovforslag, vil der efter min Mening fremkomme en Lov om Sædelighedsforbryderes Operation, som er enkel og klar: For at kunne foretage Sterilisation forlanges der for normale Intelligensers Vedkommende frivillig Begæring og for de aandssvages Vedkommende en Anstalts Begæring.

Jeg tror, at hvis disse to Bestemmelser bliver gennemført ved Loven, vil den sikkert gøre ikke ringe Nytte og ogsaa virke som en human Lov for dem af disse Stakler, som ellers maaske for Livstid maa være internerede paa Grund af deres uhyggelige Tilbøjelighed.

Jeg har ved Omtalen af § 2 udtrykkelig kun sagt aandssvage, men *ikke* sindssyge og aandssvage, som Paragraffen i Virkeligheden omhandler. Jeg har gjort det, fordi efter min Mening § 2 alene bør omhandle aandssvage. Man hører ofte, selv blandt Mennesker, som man skulde tro vidste bedre Besked, at sindssyge og aandssvage blandes sammen i en fælles Kategori. At gøre dette er imidlertid efter min Mening en stor Fejl, som ofte gør ikke ringe Skade.

For at udtrykke det kort, saa er en aandssvag aandeligt abnorm fra Vuggen til Graven, medens Sindssyge er noget, ethvert Menneske er udsat for, idet man kan blive sindssyg bl. a. under en eller anden f. Eks. smitsom Sygdom. Aandssvaghed ligger sikkert nok forankret. Den kan konstateres ikke alene ved Undersøgelsen af vedkommende Individ, men ogsaa ved en Gennemgang af hele Individets Forhistorie. Aandssvaghed er fuldkommen uhelbredelig, Sindssyge er heldigvis i ikke faa Tilfælde helbredelig og vil efter min Mening, efterhaanden som Lægevidenskaben gaar fremad, blive helbredelig i endnu flere Tilfælde.

Men at foretage en Operation paa et Individ, der lider af en Sindssygdom, og som muligvis senere vil kunne blive helbredet, vil efter min Mening være et Indgreb af den værste Art. Det forekommer mig derfor rimeligt, at der ved den videre Udarbejdelse af dette Forslag bør skelnes ganske skarpt mellem aandssvage og sindssyge. Dertil kommer, at hvis § 2 skulde blive